

III. Избавитель.

Въ туй врѣме изъ гората се чува шумъ. Минаватъ ловци. На поляната идва единъ дългокракъ хъртъ и съглежда косчето.

— „Миличко косче, защо тѣй жално си се разпѣло, защо ронишъ сълзи?

— „Какъ да не жала, хърто; какъ да не тжгувамъ: научи се хитра лисана и ми изяде всичкитѣ пиленца. Салъ ей това ми остана, но и него ще изяде...“

— Тѣй ли? — добръ! Азъ искамъ да ти помогна. Ще се затуля въ онази тамъ шубрачка, ще се покрия съ трѣва и шума, да се види салъ одного ми ухо. Щомъ дойде злата лисана, да я пратишъ да ми погложга ушенцето.

Тѣй и станало.

Иде лисана подъ крушата и не се вече моли, а заповѣдва:

„Косъ дългоносъ, помнишъ ли, че лани ти заемнахъ едно пиленце; скоро сега да си върнешъ дългътъ, иначе — ще се покача на дървото и ще те изямъ!“

— Охъ, кума, знамъ си борча! Ще ти се изплатя. Но ще ме почакашъ малко, че ми е останало салъ едничко, да му се понарадвамъ за послѣденъ пѣтъ. А прѣзъ туй врѣме, хей тамъ въ шубрачката има една мръвчица, иди я погложди; вчера ловци убиха заю-баю, отрѣзаха му ушитѣ и ги хвърлиха въ шубраката...

— „Заешки ушенца, о, обичамъ ги азъ тѣхъ“, си рече лисанка, затече се къмъ шубрачката и сруска ухото.